

ΚΡΗΤΙΚΟΙ ΘΥΡΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΟΙ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ

Τ'ι πιστεύουν στην Κρήτη. Ο τρομερός άραρης. Οι καταχθόνιοι βασι των αρχαίων. Οι άλαφροίσκιωτοι λυράρηδες. Νεράιδες και δικέλλοι. Περιέργες και ανατριχιαστικές λεπτομέρειες. Πώς βρισκεται ένας θησαυρός. Τ'ά όνειρα. Τ'ά στοιχειά που φυλάνε τους θησαυρούς. Η χρυσές κημπάνες. Τ'ο γυγιάτρι και ε χωρικός, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

«Βέρος», λεγότανε στην Κρήτη ο στοιχειωμένος θησαυρός, κ' έτσι έμεινε ως σήμερα τ'ο όνομα αυτό από της εποχής τ'όν Ένετών.

Κανένας όμως δέν τολμούσε ν' άγγιξη ζωνιμένο θησαυρό, άν τόν εύρισσε τυχαίως οκάθοντας, γιατί φοβότανε τ'ο στοιχείο τού θησαυρού, τ'ο όποιο θά τόν θανάτωνε άπάντο στό χρόνο.

Τ'ο στοιχείο τών ζωνιμένων θησαυρών τ'ο φαντάζονταν οι Κρητικοί σαν έναν τεράστιο άντρα.

Μιά φορά, ένα παιδί βρήκε έναν τέτοιο «βέρος». Έκει πού έστασε και έσκυψε και τόν πήρε. Άλλ' άμέσως πετάχτηκε από τ'ο λάκκο ένας μεγάλος άράρης και τού έδωσε έναν τέτοιο πλάστο και κάτι χτυπήματα στό πτερό, πού τ'ο παιδάκι πέθανε σέ τίσσους ήμέρες.

Απάνο μάλιστα στό όνομα τού φανόντουσαν μαφές δαχτυλιές από τ'α χτυπήματα τού άράρη.

***

Λένε επίσης πως, όποιος βρή τέτοιο θησαυρό, για να μην τόν περάξη τ'ο στοιχείο, πρέπει να δέση μια μαφάη άγγελίδα στην ζαστέλα πού εινε ο θησαυρός, και έπειτα να την χτυπήσει για να τόν τραβήξει και να τόν βγάλη από έξω. Έτσι τ'ο στοιχείο δέν μπορεί να περάξη τόν άνθρωπο.

***

Φαίνεται ότι τη δεισιδαιμονία αυτή την είχαν και οι αρχαίοι Έλληνες, γιατί, όταν έφουσαν τούς θησαυρούς τ'ον, τούς αμείωναν σέ μια ίσοχθόνο θεότητα για να τούς φυλάη.

Στην εποχή Κισσαίου βρέθηκε στα 1890 μια τέτοια πλάκα, έπάνο σ' ένα άγαλμα, ή όποια είχε την έξης επιγραφή:

«Παράδιδονα σ' άλλους τούς καταθρόνους θεούς για να με φυλάξουν. Τόν Πλούτονα, τή Δήμητρα, τήν Περσεφόνη και τες Έρινους. Έάν κανένας με πάρη από δω ή με μετακινήση, είτε αυτός ο ίδιος, είτε δι' άλλον, ούτε γή βατή να μην τόν δεχτή, ούτε θάλασσα πλοή να τόν χωρέση, αλλά να χαθή, ν' αφανιστή οικογενειακάς. Όλα τα κακά να δοκιμάση. Φοίχη και πυρετός τριτάτος και τεταρτάτος να τόν ταραξή και γλώσσα πυρός και μολυβδός άναμμένος να τόν κάψη, και όσα κακά και δέληθα υπάκουον στον κόσμο, όλα σ' αυτόν να πέσουν, σ' αυτόν πού θά τολμήση από τούτ'ο Ηρόν να μετακινήση ή ν' αφαιρήσει τίποτε.»

***

Σέ μέρος πού βρέθηκε θησαυρός, οι άλαφροίσκιωτοι λυράρηδες πάνε και μαθαίνουν λίγα, από τες νεράιδες και τούς διαβόλους, πού γυρίζουν εκεί τη νύχτα.

Άμα έξαφανιστή ο θησαυρός, γίνεται πιά κ' μη πάντα κ' ο άραρης. Τότε ένας «λεράρης» (παλιές λυράς), πού εινε άλαφροίσκιωτος, πηγαίνει μεσάνυχτα σ' εκείνο τ'ο μέρος, κάνει γυφο- γυφο από τ'η τρύπα πού ήταν ο θησαυρός έναν κέλο και στη μέση στήνει ένα σταυρό. Κάθεται ύστερα και παίζει τη λύρα του.

Σέ λίγη ώρα φτάνουν από τ'α φαράγγια ή νεράιδες κ' οι διαβόλοι με «λερωμπάντορα» κ' άρχίζουν γυφο- γυγύφο τ'ο ζωρό.

Ο λυράρης άκούει τ'α όργανα τών Ξοτιζών, και προσπαθεί να παίξη κ' αυτός όπως εκείνα. Γιατί οι λυράροι τ'ο σύμφωνο με τ'α όργανα τών δαιμόνων κ' έτσι μαθαίνει, σέ λίγες βραδιές, να παίξη μη λύρα πού να τραελιάνη ζώδιο.

Πρέπει όμως να έχη τ'ο νοή του να μη μιλήση, γιατί θά τού πάρουν οι δαίμονα τη φωνή. Επίσης πρέπει να προσέξη να μη βγή τ'ο πούδι τ'ον ύξω από τόν κούζλο, γιατί άμέσως θά τού τ'ο Ξηράνον οι εμφοροί (διαβόλοι).

Οι λυράρηδες όμως πού μαθαίνουν την τέχνη τ'ους από τούς διαβόλους, γίνονται στό τέλος εμφοροί και για τούτ'ο στην Κρήτη, κάθε καλόν λυράρη, τόν λένε εμφορός.

***

Τ'α στοιχειά πού φυλάνε τούς ζωνιμένους θησαυρούς, δέν εινε πάντοτε άράρηδες. Πολλές φορές παρουσιάζονται σαν γέροντες, άλλοτε σαν βόδια, σαν μαφροί σκύλοι ή σαν γάτος.

Οι παλαιοί πού ζώνανε τούς θησαυρούς τ'ον σέ τόπους ζωνιούς, πού να μη βρισκονται, για να τούς ασφαλίσεινε καλύτερα, έκαναν μάγια και δένανε τ'α

στοιχειά εκεί, για να τούς φυλάξουν. Λένε μάλιστα ότι, έπάνο στο θησαυρό πού κρύβανε, ετοάζανε κανένα άνθρωπο ή ζώο. Κάνανε κατόπιν έξωρασιούς και ο θησαυρός στοιχειώνει.

***

Για να βρη κανείς ένα θησαυρό, πρέπει να τόν όνειρευτή τρεις φορές και να πάη να τόν βγάλη χωρίς να τ'ο πη κανένος. Άν τ'ο πη, ο θησαυρός γίνεται μαφρα κάρβουνα!

Άλλοι πάλιν σφάζουν ένα ζώο έπάνο στο μέρος πού θά όνειρευτούν πως βρισκεται ο θησαυρός, για να τόν Ξεστοιχειώσουν.

Οι θησαυροί εινε φλαγαμένοι πάντοτε μέσα σέ χρυσά ή χάλκινα καζάνια ή μεγάλα δοχεία άγρωτά.

***

Σέ μια σπηλιά της Κρήτης, στη Σηλιά της Λάμιας, λένε πως εινε ζωνιένος «λάμας» (έλάσματα) χρυσαφιού. Μεγάλοι βράχοι εινε πεσμένοι μέσα στη σπηλιά, πού έχουν τούς θησαυρούς καταλακωνιμένους. Άπάνο σ' έναν από τούς βράχους αυτούς εινε σκαλισμένα τ'α γράμματα Π. Γ. Θ. Α. Γ., πού οι χωρικοί νομίζουν πως εινε κάποιου σημάδι.

Κοντά στο σπηλιό αυτό βρισκεται κ' ένα άλλο, τ'ο όποιο περάγματι οι χωρικοί βρηνεκε ένα μικροπίθοφο με νομισματα άσημένα.

Ένας στοιχειωμένος θησαυρός βρισκεται και στον κομπε της ξελοισμένης εκκλησίας της Άγιας Ειρήνης, παλιού Βυζαντινού ναού, σ' ένα χωριό της Λευτής Κρήτης. Άλλά δέν τολμάει κανείς να οίξη τόν κομπε, γιατί παράγει παράδοξος ότι όποιος οίξη τόν κομπε, άμέσως θά πεθάνη. Κάποτε ένας Έγγλέζος πού περνούσε άπ' εκεί, ρώτησε τούς χωρικούς «άν στέχη κάποια της Άγιας Ειρήνης ο κομπες». Αυτοί τού άπορίθρην ότι «στέχει». Τότε ζήτησε τούς εινε:

—Θά περάγη φτωχά τ'ο χωριό σας όσο στέχει ο κομπες, και θά πλουτίση όταν πέρη!...

***

Στο ίερό της ίδιας εκκλησίας λένε πως όπαρχει ένα πηγάδι, μέσα στο όποιο εινε κρημισμένες χρυσές κημπάνες.

Μιά φορά, μερικοί νέοι κατέβρην μέσα στο πηγάδι για να τες βγάλουν, μα τότε τ'α στοιχειά τού πηγαδιού έφρηνσαν έπάνο τ'ους κ' άρχισαν να τούς ταμπουν και να τούς ζώδον τ'ο κρέας, τόσο, ώστε αναγκαστήκαν να τες αφήσουν και να φύγουν.

Άλλη μιá φορά πάλι, Ξανακτέβρην, μα τ'ο νερό έβρασε και γούλασε και φούσκωσε τόσο, πού παρ'όλογο να τούς ξεθερωση και να τούς πνίξη. Έτσι από τότε κανένας δέν Ξανατέβησε στο πηγάδι.

***

Μιά φορά ένας Κρητικός, έκει πού έστασε στο χωριό του, βρήκε ένα καζάνι με κάρβουνα. Άμέσως κατάλαβε πως ήταν στοιχειωμένος θησαυρός. Πήρε λοιπόν μερικά από τ'α κάρβουνα και πήγε και τ'α έφωξε σ' ένα σταυροδόμο. Έκει πήδησε και παραφύλαξε για να περάση κανένας τυχερός.

Πέρας ένας διαβάτης, πέρας άλλος, μη τίποτε δέν έγινε, όποιο πέρας ένας καθάλλωγος. Σάν έφτασε από κάρβουνα, πέξερε από τ' άλλογο κ' έπιασε ένα στα χέρια του, πού άμέσως γίνηκε χωράφι. Τότε φανερώθηκε κ' ο Κρητικός και τού άπελάτισε τ'ι συνέβαινε. Πήγανε άμέσως μαζί στον τόπο πού ήτανε τ'ο καζάνι, έφωξε ο τυχερός μέσα ένα από τ'α κάρβουνα και όλα γίνηκαν φλοριά άμέσως.

Τότε τ'α μοίρασαν οι δύο τ'ους σαν αδέρφια.

***

Ένας άλλος, μιá φορά, βρήκε στο χωράφι του ένα χρυσό κοπέλλι (παιδί). Τ'ο έβαλε άμέσως στο σακκούλι του και τ'ο πήγε στο σπίτι του.

Τη νύχτα, σάν κοιμήθηκε, χρυσάει άξαφνα στον ύπνο του φωνές και κλάματα, πού έβγαναν από τ'ο σακκούλι όπου βρισκόταν τ'ο παιδί...

—Άμμε (πληγάμε), φώναζε τ'ο παιδί, έκει πού μ' εύρηρες, γιατί δέν είμαι τ'ή τυχη σου και θά ε ξεληρίσω.

Τότε ο χωρικός πήρε με τρώμο τ'ο χρυσό κοπέλλι και πήγε και τ'ο έγχωσε στο ίδιο μέρος όπου τ'ο βρή-

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ἐνθίζει ὁ γρόθος κ' ἡ δέια, κ' ἡ Πλάσι πέρα ὡς πέρα
 τὴν πλεὶ ὑπόστασιν στολή ἐφόρεσε μὲ χάρι,
 Φωνιτῶνε τὰ σὺνδεντα, μωνίζοντε τὰ πύξα
 καὶ ντυτέα πρόσαια κλαδία κάθε λογῆς δέντρα.
 Τὰ χιόνια ἀσπρίζουν μοναχὰ ἤρῃα στά κορηθούσια
 κ' οἱ κάμποι προσαιολογοῦν ντυμένοι στά λουλούδια.
 Λαλοῦνε δια τὰ ποιὰ κ' ἓνα τραγοῦδι λένε,
 τραγοῦδι παναρισικό, ἀγγελικό τραγοῦδι :-
 Καλῶς τὴν τὴν Πρωτομαγιά, καλῶς τὸν τὸ Μῆν!
 Ἀγρίονε τὰ γεμαδιὰ τὰ βλάξια κωπαδία
 κ' ἀνηφορῶνε βόσκοντας καὶ τὰ οἴζα γειμίζον.
 Τὰ γίδια πάνε πλεὶ μροστιά, τὰ πρόβατα πλεὶο πίσω
 καὶ παραπίσω οἱ πιστικοὶ μὲ τὰ σελυῖα τροχῆρα,
 ἀγλίζοντε ἄσπερες καὶ μακρῆς στά χέρια τους κρατούντας.
 Καὶ σαλαγῶνε τὰ σιχατὰ καὶ ὀρίζονε λιθάμια
 σ' ἐξείνα πὸν ἀναγοραιοῦν ἀπ' τὸν ποδὸν τὸν κόπο,
 κ' ἐνω τὰ γιδροποβάτα σιγὰ - σιγὰ ἀνεβαίνουν,
 ἕνας καθάριος πιστικός, ἕνας γλυκὸς λεβέντης
 λαλοῦν τὴ φλογεῖα του καὶ λέει μὲ τὴ φωνὴ του :-
 Καλῶς τὴν τὴν Πρωτομαγιά, καλῶς τὸν τὸ Μῆν!

Ἄπανο - κάτο τρέζοντας οἱ στρατοζόποι πάνε,
 ἄλλοι καθάλλια σ' ἄλλα κ' ἄλλοι σ' ἀρὰ μολοῖα
 κ' οἱ πλείστοροι τραβοῦν περὶ τὸ μροσιμὸ δρόμο
 καὶ τραγοῦδοῦν ὅλοι μαζί ἕνα γλυκὸ τραγοῦδι :-
 Καλῶς τὴν τὴν Πρωτομαγιά, καλῶς τὸν τὸ Μῆν!
 Μέσ' σὲ χωράρι τριστρεμμῶν ὄργων οἱ γε-
 νολάτες.

Ἔχει τ' ἄλετρι ἀπὸ μηλιά καὶ τὸ ἕγρο ἀπὸ
 δάχη καὶ τὴ μακαρῖα δικέντρα του κλωνιάρι κωπαρῖσι,
 Κεντρῆρι δὲν βρόδια ὀμορφα, κωλάτια, τραχη-
 λῆα κ' ἀνοῖρι ἡ γῆ στό διάβα τους ἀλλάμα στήν
 αἰάδα,
 κ' ἀπάνω σ' ἀλλάξιματα καὶ σ' ἀναγὰ-
 ροματὰ του χαροῖμενος καὶ πεταχτός γλυκὸ τραγοῦδι λέει :-
 Καλῶς τὴν τὴν Πρωτομαγιά, καλῶς τὸν τὸ
 Μῆν!

Κάτω ἀπὸ δέντρο γέριζον ὁ νεὸς κ' ἡ νεῖα
 ἀνταμῶνουν,
 Ὁ νεὸς τῆς λέει τὸν πόνο του κ' ἡ νεῖα τὸν
 ἰδίω τῆς,
 κ' οἱ δύο τους κόκκινοι φωτιά ἀπ' τὴν πολλὴν
 ἀγάτη σαρχαγαλαμάζονται γλυκὰ κ' ὄμορφο τραγοῦδι
 λένε :-

Καλῶς τὴν τὴν Πρωτομαγιά, καλῶς τὸν τὸ Μῆν!
 Γεῖ σου, χαρὰ σου, Μῆν μου, τῆς Ἀνοῖξῆς χαῖμαρι,
 ἧς ἦταν δώδεκα φορὲς νάχορῶσονα τὸ χρόνο!

ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΑΝΣ

Στ. Σὺν γίνομαι ὄμοιος στό σπίτι του ἦταν παγωμένος ὄλος. Ἔπεσε στό
 λειβάδι καὶ σὲ λίγες μέρες πέθανε.

Στὸ Μαλεβέζι, τοῦ Νομοῦ Ἡρακλείου, ἕνας χωρικός εἶδε τρεῖς φο-
 ρὲς στὸν ἔθνο του τὸ ἴδιο ἄνθρωπο. Ἔβλεπε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ πήγανε
 καὶ τοῦ ἔλεγε :-

— Ἄγε στό σπῆλιω τοῦ Σόζου, τὰ μεσάνυχτα, καὶ νὰ φωνά-
 ξης τρεῖς φορὲς : « Ἐ, Μουσά, φέρε μου τὰ χροσὰ ζυγάλετρα ποὺ
 τὰ ἔχεις ἐδῶ μέσα. Ἀντὸς τότε θὰ σοῦ τὰ φέρη καὶ θὰ τὰ πάρης...
 Ἔτσι ἔκανε πράγματι ὁ χωρικός. Φωνάξε τρεῖς φορὲς καὶ στήν
 τρίτη ἄκουσε μιά φωνὴ νὰ τοῦ λέη :-
 — Ἐρχομαι.

Ἔπειτα εἶδε μιὰ σιά, πρὸ θὰ ἦταν τὸ στοιχεῖο τοῦ Μουσά, νὰ πλη-
 σίῃ μὲτα στό σκεπάζει καὶ νὰ τοῦ φωνάξη :-
 — Πάρε τὸ ζυγὸ! Καί, λέγοντας αὐτὰ, τὸ στοιχεῖο τοῦ πέταξε τὸ
 ζυγὸ στό πόδια του κ' ἔβρινε.

Μὰ ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ τὸ φόβο του, σωμά-
 σθηκε κάτω λιγομένους.

Σὲ λίγο ξανάκουσε καὶ πάλι βήματα. Ἦ-
 ταν πάλι τὸ στοιχεῖο, ποὺ τοῦ ἔλεγε :-
 — Βάστα νὰ πάρης καὶ τ' ἄλετρι.

Μὰ ὁ χωρικός ἦταν λιγομένους ἀπὸ τὸ φό-
 βο καὶ δὲν ἐσάλανε.

— Πάρα τ' οὐ ζαναεῖτε τὸ στοιχεῖο.
 Μὰ ποὺ νὰ κινήθῃ ἐξείνεος.

Τότε ὁ χωρικός ἄκουσε πάλι τὸ στοιχεῖο
 νὰ φροῦνεται πάλι τὸ ζυγὸ καὶ τὸ ἄλετρι
 καὶ νὰ φεγγῆ, ἀναστεινάζοντας καὶ λέγοντας :-
 — Ὀχ, ὁ μαῦρος, πὼς νὰ τὰ πάω μέσα
 καὶ πὼσον καιρὸ νὰ τὰ φρεῖω ἀόμοια!...

Κι' ἐταὶ ὁ χωρικός, ἀπὸ τὸ φόβο του, ἔ-
 χασε τὴν τύχη του.

ΤΑ ΟΡΑΙΟΤΕΡΑ

Ἱ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ ψυχραιμία ἐνὸς μελλοθανάτου. Ὁ Δουὲς ντὲ Μπριὸν καὶ
 ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐπαναστατικῆ Δικαστηρίου. Τὸ ἔχηρστο κε-
 φάλι μὴς δυστοχημένης γυναικίνας. Κλεμανσώ, Μπριὸν καὶ
 Πεσανγκρέ. Ἡ ἡλικία ἐνὸς ἀξιωματικῆ. Ὁ Κίπλιγκ καὶ ὁ...
 θάνατος του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἦταν πρωτομαγῆς ἡ ψυχραιμία ποὺ ἔδειξε ὁ Δουὲς ντὲ Μπριὸν, ὅ-
 ταν ἐδικάσθη ἀπὸ τὸ Ἐπαναστατικὸ Δικαστήριον, κατὰ τὴν περίοδον τῆς
 Τρομοκρατίας. Σ' ἕλες τις ἐρωτήσεις τὸν δικαστῶν ἀπαντοῦσε εἰ-
 ρωνικά :-

— Πῶς λέγεσαι ; τὸν ἐρώτησε ὁ Πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου.
 — Ἦστέ με καρότο, πράσο, κωκωνοῦδι, Μπριὸν... Ἦστέ με
 ὅπως θέλετε... Δὲν ἔ' ἔνδιαφερι...

Ἀκούοντας τὴν ἀπάντησιν αὐτή, ὁ Πρόεδρος ἔβλε ἔξω φρενῶν.
 — Εἶσαι ἀσθάδης ; τοῦ φωνάξεν.
 Τότε ὁ Δουὲς τοῦ ἀπάντησε :-

— Καὶ σεῖς εἶσατε φθιάρος... Στὴ λαμητόμο!... Ἀπὸ τὸ μόνον
 μπορεῖτε νὰ λήτε... Ἔτσι κ' ἐγὼ δὲν θὰ ἔχω νὰ σᾶς ἀπαντήσω τι-
 ποτε... ***

Κατὰ τὴν περίοδον τῆς Τρομοκρατίας ἐδηγήθη πρὸ τοῦ Ἐπαναστα-
 τικοῦ Δικαστηρίου καὶ μιὰ γυνὴ, κομῆ κ' ἡλικία, ἡ ὁποία δὲν εἶχε
 ἀντίληφθῃ οὔτε ποὺ τὴν ἔβλεπαν, οὔτε τί τὴν ἤθελεν.

Μὲ τὰ πολλά, τέλος, κατορθώσαν νὰ τὴν ζήνον νὰ καταλάβῃ ὅτι
 βρισκόταν στό δικαστήριον, κατηγορημένη ἐπὶ συ-
 νωμοσύα κατὰ τοῦ καθεστώτος!

— Μὰ πὼς θὰ μπορούσα νὰ κάνω ἕνα τέτοιο
 πράγμα ; φωνάξε περιτομή. Ἐγὼ εἶμι τυγλή
 καὶ κομῆ...
 — Ὑστε δὲν ἀκούς ; τὴ ρώτησαν οἱ δικασταί.
 — Ὀχι... Οὔτε καὶ βλέπω...
 — Οὔτε βλέπεις ;... Τότε τί σοῦ χωρίζεται
 τὸ... κεφάλι σου, ἀφοῦ τὰ σποδαϊότερα ὄργανά
 του εἶνε χαλασμένα ;
 Καί, γυνὴ ν' ἀγορολοῦν, διέταξαν νὰ τῆς
 τὸ κόψουν! ***

Ἡ μακαρῖτης Κλεμανσώ ἔλεγε συχνὰ γὰρ τὸ
 Μπριὸν, τὸν ὁποῖον δὲν ἔβρινε καθόλου :-
 — Δὲν ἔξερει τίποτε καὶ τὰ καταλαμβάνει δια.
 Γιὰ τὸν Ποναγκρέ πάλι, τοῦ ὁποῖου ἦταν ἄ-
 δεύσθημος ἔχθρος, ἔλεγε τὸ ἀντίθετο :-
 — Τὰ ἔξερει δια καὶ δὲν καταλαμβάνει τί-
 ποτε... ***

Μιὰ μέρα ὁ περίφημος στρατάρχης Βασσο-
 μπιὲ ρώτησε τὸν ἰσαπιστὴ τοῦ λοχαγοῦ Στρίτι :-
 — Πόσον ἐτὸν εἶσθε ;
 — Τριανταοχτὸ ἢ σαρανταοχτὸ ! ἀπάντησε ὁ λοχαγός.
 — Τριανταοχτὸ ἢ σαρανταοχτὸ ! ἐναντίον ὁ σπουδιστής. Τί ση-
 μαίνει αὐτὸ ;... Μὲ κοιροῦδέτε ;... Δὲν ἔξερε τὴν ἡλικίαν σας ;
 — Στρατάρχα μου, ἀπάντησε τότε ἀτάραχος ὁ λοχαγός, μετρώ τὰ
 χρομιά μου, τὰ κομμάτια μου, τὰ εἰσοδήματά μου, γιατί ἔπαρχει
 φόβος νὰ τὰ χάσω ἢ νὰ μοῦ τὰ κλέβουν. Ἐπειδὴ ὄμοιος δὲν φροβια
 νὰ χάσω τὰ χρομιά μου, εἶμαι ἡσυχος καὶ δὲν τὰ μετρώ ποτὲ...
 ***

Κάποτε ὁ περίφημος Ἀγγλὸς συγγραφεὺς Ρίντγινω Κίπλιγκ, ἀ-
 νοίγοντας μιὰ ἐφημερίδα, στήν ὁποία ἦταν συνδρομητῆς, διάβασε μὲ
 κατάλληλῃ τῷ μου μῆτρῳ, στήν ὁποία ἀνηγγέλλετο ἄλοισατὰ ὁ...
 θάνατος του.
 Ὁ Κίπλιγκ τότε, ἀντὶ νὰ διαφύσῃ τὴν εἰδησι, κἀθήσε κ' ἔγραψε
 στὴ διεύθυνσι τῆς ἐφημερίδος τὴν ἀκόλουθη ἐπιστολή :-
 « Ἐδιάβασα στήν ἐφημερίδα σας τὴν εἰδησι τοῦ θανάτου μου.
 Ἐπειδὴ ἡ ἐφημερίς σας εἶνε πάντοτε καλῶς πληροφορημένη, δὲν
 ἀμφιβάλλω καθόλου ὅτι καὶ ἡ εἰδησις αὐτὴ θὰ εἶνε ἀληθινή. Ἐπει-
 τὰ ἀπ' αὐτὸ, σὰς παρακαλῶ νὰ με διαγράψετε ἀπὸ τὸν κατάλογο
 τὸν συνδρομητῶν σας καὶ νὰ μοῦ ἐπιστρέψετε τὸ ὑπόλοιπο τῆς συν-
 δρομῆς μου. Δὲν ὑπάρχει, μὸφ φαινται, κανένας λόγος νὰ μοῦ στέλνετε τὸ φύλλο,
 καὶ κ' ἔγω... πεθάνει...
 Δεχθῆτε, παρακαλῶ, κτλ. κτλ.
 Ρ. Κίπλιγκ * * *

Ὁ διάσημος γιαντὸς Μπουθῶ ἐκλήθη κά-
 ποτε ἐπειγόντως νὰ ἐπισκεφθῆ ἕναν πελάτη
 του, τοῦ ὁποῖου ἡ κατάστασις ἦταν πολὺ κρί-
 σιμη.
 Ὅταν ἔφτασε ὄμοιος στό σπίτι του, ὁ δι-
 κωφὸς τὸν εἰδοποίησε πὼς ὁ ἄσθενής εἶχε πε-
 θάνει.
 — Περιέργω πράγμα ! πηροῖσε τότε ὁ
 Μπουθῶ. Ἀποῶ πὼς κατορθώσαν νὰ πεθᾶ-
 νῃ, ἔτσι ὁλομόνοχος, χωρὶς ἐμένα!...

